

Forfatter: Hauch, Johannes Carsten

Titel: BREV TIL: Houstrup, Jens Christian FRA: Hauch, Johannes Carsten (1853-08-04)

Citation: Hauch, Johannes Carsten: "BREV TIL: Houstrup, Jens Christian FRA: Hauch, Johannes Carsten (1853-08-04)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 292. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000080.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

C. Hauch til C. Hostrup.

4. Aug. 1853

Kjæreste Hostrup!

Tør jeg vel anmode Dem om at forespørge Dem hos en Læge (helst hos Dr. Drachmann) eller efter Deres eget Skjøn at underrette os, om det kan ansees som tilraadeligt, at min Kone med de to smaa Børn i denne Sygdomstid vender tilbage til Danmark. Jeg kommer i alle Tilfælde, da jeg hverken bør eller vil unddrage mig stort længere fra min Embedsvirksomhed. Men med de smaa Børn er det en anden Sag; skulde det virkelig være betænkeligt at komme hjem med dem, da maatte vi skilles ad; jeg maatte da reise først, og de andre maatte blive her og komme bagefter. Jeg vil ikke skjule for Dem, at vi alle meget nødig gribe til denne Forholdsregel, men endnu nødigere s. 293ville vi paadrage os det Ansvar, som en uforsigtig Fremfærd i denne Henseende kunde medføre. Viis mig endelig den Tjeneste, uden at tabe nogen Tid, strax i et Par Ord at skrive mig Deres Mening desangaaende; vi behøve nemlig al den Tid, vi kunne faae, for at skaffe os et nyt Pas fra Wien, thi De veed, at Østerrig er et strengt Land i saa Henseende, og ved den allermindste Formalitetsfeil hedder det: «Wenn auch die Obrigkeit nichts einwendet, so werden Sie doch vor den Gendarmen, fallen.» Vare vi blevne nogle Dage længere i Kjøbenhavn, saa vare vi sandsynligviis slet ikke komne til at reise, thi da havde det været Pligt at staae Last og Brast med sine Nærmeste, som man under slige Omstændigheder ikke havde burdet forlade. Og dog maa jeg, og det fornemmelig med Hensyn til min Kones Sundhedstilstand, ansee denne Reise som en Lykke. Istedendfor at andre reise for at komme ud i Verden, saa ere vi reiste for at komme ind i den dybeste Eensomhed. Her ere Steder, hvor man kommer til at tænke paa Tiecks vidunderlige Digt i den blonde Eckbert: «Waldeinsamkeit» o. s. v.; de Folk, vi omgaaes med, føre os ligesom tilbage i længst forsvundne Aarhundreder, Forskjellen imellem rig og fattig, «Herr und Knecht» er her næsten forsvunden, alle ere lige gode, og den ringeste Qvinde, der lever af at gaae Ærender i Landsbyen eller af at pille Bær paa Fjeldene, rækker os ligesaa frimodig sin Haand, som den rigeste Gaardeier. De kan s. 294troe, det er underligt at være saaledes udelukkede fra Verden. Kun sjelden see vi en Avis og næsten aldrig et Ord deri om Danmark. Her veed man knap, at vi har havt Krig med Tydskland; dog have nogle Tyrolersangere, Brødrene Meister, overrasket os ved at spille Melodien til «den tappe Landsoldat»; men de andre, som hørte den, forstode vel neppe, hvortil den sigtede. Gud give, vi snart maae høre bedre Efterretninger fra Hjemmet. Uagtet alt det Smukke ved Tyrol, saa længes jeg dog efter vort Land, og det kunde aldrig falde mig ind som Ulysses's Staldrødre, bestandig spisende Lotos at glemme det elskede Fædreland. Jeg glæder mig usigelig meget til at see Dem, vore Børn og vore øvrige Venner igjen. —

Deres meget hengivne

C. Hauch.

P. S. Vi eller i det mindste jeg kommer hjem allersidst i August eller — senest — først i September.